

дружници. Започнали пакъ дружно да работятъ нивитѣ си.

Щомъ почнали нивитѣ на Върбана, Луканъ извикалъ:

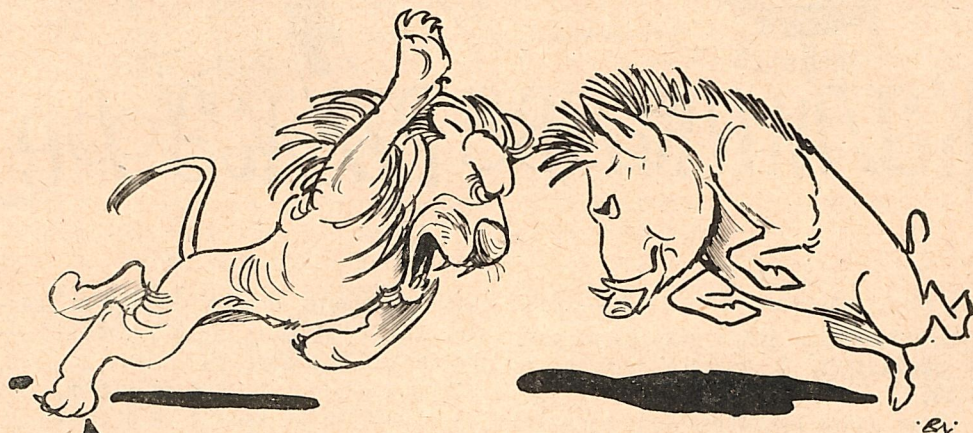
— Олеле, зле ми е!

Но царскитѣ хора веднага пристигнали и дигнали тоягитѣ.

— Оздравѣхъ, оздравѣхъ! — завикалъ Луканъ и се заловилъ пакъ за работа.

Тѣй Върбанъ излѣкувалъ и Лукана, та двамата станали истински другари. И нѣма сега на свѣта по-хубави ниви отъ тѣхнитѣ. Който иска, ще го заведе да ги види.

Емилъ Кораловъ

ЛЪВЪ и ГЛИГАНЪ

Лъвътъ и глиганътъ бѣха добри приятели. Тѣ бѣха подписали договоръ за приятелство и взаимна защита. Веднажъ тия двама господари на гората тръгнаха къмъ сутденото кладенче — да пиятъ вода. Когато стигнаха, лъвътъ рече:

— Понеже азъ съмъ царътъ на всичкитѣ звѣрове горски, редно е да пия пръвъ вода отъ кладенчето.

— Редно е азъ да бжда първи, защото съмъ по-силенъ отъ тебе.

— По-силенъ отъ мене ли? Я ела на полянката да си премѣримъ силитѣ!

Пипнаха се двамата господари на гората, нарушиха договора за приятелство и взаимна защита. Почнаха люта борба. Земята затрелера подъ краката имъ. До вечерята се бориха. Когато отмалнѣха борцитѣ се пустанаха и се огледаха

наоколо. И що да видятъ? Десетина ястреби съ хищни човки стояха настрана, гледаха борцитѣ и търпеливо чакаха.

— Махвайте се! — ревна лъвътъ.

— Това не е театъръ. Какво чакате?

— Чакаме да падне единъ отъ васъ — за да му изкълваме месата.

Лъвътъ и глиганътъ се погледнаха въ очитѣ.

— Ние сме глупци! — проговори лъвътъ.

— Хайде да сключимъ новъ договоръ за приятелство и взаимна защита! — предложи глиганътъ.

Лъвътъ го прегърна приятелски. Ястребитѣ полетѣха недоволни.

— Тука нѣма хлѣбъ за насъ! — рекоха хищнитѣ птици.

Ангелъ Каралийчевъ